

นามานุกรมวรรณคดีไทย
ชุดที่ ๓
ชื่อตัวละคร ชื่อสถานที่
และชื่อปกิณกะ
เล่มที่ ๑ อักษร ก - ฅ

นามานุกรมวรรณคดีไทย
ชุดที่ ๓
ชื่อตัวละคร ชื่อสถานที่
และชื่อปกิณกะ
เล่มที่ ๑ อักษร ก - ฅ

มูลนิธิสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา
(ในพระบรมราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี)
จัดพิมพ์
เนื่องในวโรกาสทรงเจริญพระชนมายุ ๕๐ พรรษา ๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

มูลนิธิสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา
(ในพระบรมราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี)
จัดพิมพ์

เนื่องในวโรกาสทรงเจริญพระชนมายุ ๕๐ พรรษา ๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

นามานุกรมวรรณคดีไทย ชุดที่ ๓

ชื่อตัวละคร ชื่อสถานที่ และชื่อปกิณกะ

มูลนิธิสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พุทธศักราช ๒๕๕๖

จำนวน ๕,๐๐๐ ชุด

ลิขสิทธิ์ มูลนิธิสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา

อาคารศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร

๒๐ ถนนบรมราชชนนี เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๘๘๐-๙๒๑๒

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

มูลนิธิสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา.

นามานุกรมวรรณคดีไทย ชุดที่ ๓ ชื่อตัวละคร ชื่อสถานที่ และชื่อปกิณกะ.-- กรุงเทพฯ :

มูลนิธิสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา, ๒๕๕๖.

๒๑๖๖ หน้า.

๑. วรรณคดีไทย--พจนานุกรม. I ชื่อเรื่อง.

895.9103

ISBN 978-974-02-1109-9

จัดพิมพ์โดย : บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน)

๑๒ ถนนเทศบาลนามฤมาล ประชานิเวศน์ ๑ เขตจตุจักร กรุงเทพฯ ๑๐๙๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๕๕๐-๐๐๒๑ ต่อ ๑๒๐๕

แม่พิมพ์สี-ขาวดำ : กองพิมพ์สี บริษัท มติชน จำกัด (มหาชน) โทรศัพท์ ๐-๒๕๕๐-๐๐๒๑ ต่อ ๒๔๐๐-๒๔๐๒

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชนปากเกร็ด โทรศัพท์ ๐-๒๕๕๔-๒๑๓๓, ๐-๒๕๕๒-๐๕๙๖

ผู้สนับสนุนโครงการ

GE Money

จีอี มัชนี ประเทศไทย

(GE Money Thailand)

คำนำ

วรรณคดีไทยเป็นสมบัติวัฒนธรรมอันทรงคุณค่าที่สืบทอดกันมานาน ตั้งแต่สมัยสุโขทัยมาจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์มีวรรณคดีไทยทั้งลายลักษณ์อักษรและมุขปาฐะในรูปแบบและเนื้อหาหลากหลายเป็นจำนวนมาก การอ่านและการศึกษาวรรณคดีเหล่านี้จะเป็นหนทางหนึ่งที่จะทำให้คนไทยรู้ซึ่งถึงคุณค่าของผลงานที่บรรพบุรุษสร้างสรรค์ไว้ให้ เพื่อจะได้ธำรงรักษาไว้เป็นการสืบทอดให้คนรุ่นหลังต่อไป

เนื่องจากคนส่วนใหญ่มีโอกาสได้อ่านวรรณคดีเพียงบางเรื่อง อาจมีปัญหาเรื่องการหาหนังสือวรรณคดี หรือบางเรื่องอาจจะมีคำศัพท์ที่ต่างสมัย ทำให้เข้าใจยาก อนึ่ง วรรณคดีบางเรื่องเป็นเรื่องยาว ต้องใช้เวลาในการอ่านมาก บางคนอาจจะไม่มีเวลา ดังนั้น หนังสืออ้างอิงนามานุกรมวรรณคดีไทยจึงนับเป็นแหล่งข้อมูลเบื้องต้นให้คนไทยได้เรียนรู้วรรณคดีไทยซึ่งเป็นสมบัติวัฒนธรรมของชาติ ทั้งยังเป็นแหล่งการศึกษาค้นคว้าสำหรับผู้สนใจจะได้ใช้เป็นพื้นฐานในการศึกษาวรรณคดีอย่างลึกซึ้งต่อไป

เป็นที่ทราบกันดีว่าสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงให้ความสำคัญในการศึกษาภาษาและวรรณคดีไทยตลอดมา ในวโรกาสที่ทรงเจริญพระชนมายุ ๕๐ พรรษา ในพุทธศักราช ๒๕๔๘ มูลนิธิสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ จึงได้กราบบังคมทูลขอพระราชทานพระราชนุญาตจัดทำโครงการนามานุกรมวรรณคดีไทยขึ้นขึ้นเพื่อเฉลิมพระเกียรติคุณ และได้รับพระราชทานพระราชนุญาต

นามานุกรมวรรณคดีไทยในโครงการนี้ได้จัดทำเป็น ๓ ชุด คือ

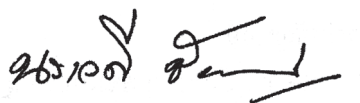
๑. ชื่อวรรณคดี พิมพ์ครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. ๒๕๕๐
๒. ชื่อผู้แต่ง พิมพ์ครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. ๒๕๕๓
๓. ชื่อตัวละคร ชื่อสถานที่ และชื่อปกิณกะ

นามานุกรมชุดนี้เป็นชุดที่ ๓ ซึ่งรวบรวมชื่อตัวละคร ชื่อสถานที่ และชื่อปกิณกะในวรรณคดีตามที่มีรายชื่ออยู่ในหนังสือนามานุกรมวรรณคดีไทย ชุดที่ ๑ การอ่านนามานุกรมชุดที่ ๓ นี้จะช่วยให้ผู้อ่านได้รู้รายละเอียดเกี่ยวกับตัวละคร สถานที่ และชื่อปกิณกะในวรรณคดีแต่ละเรื่องดียิ่งขึ้น

อนึ่ง ข้อมูลเกี่ยวกับวรรณคดีในหนังสือนามานุกรมทั้ง ๓ ชุดนี้ มีขอบเขตวรรณคดีตั้งแต่สมัยสุโขทัยมาจนถึงสมัยรัชกาลที่ ๕ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ที่มีการพิมพ์เผยแพร่แล้วเท่านั้น ส่วนวรรณคดีในสมัยรัชกาลที่ ๖ ทางมูลนิธิฯ กำลังดำเนินการจัดทำอยู่และจะได้พิมพ์เผยแพร่ในโอกาสต่อไป

มูลนิธิฯ ขอขอบคุณบริษัท จีอี มัมนี่ ประเทศไทย (GE Money Thailand) ผู้สนับสนุนโครงการจัดทำนามานุกรมวรรณคดีไทยมาโดยตลอด ตลอดจนคณะกรรมการและผู้เรียบเรียงคำทุกท่านไว้ ณ ที่นี้ด้วย

มูลนิธิฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าหนังสือ “นามานุกรมวรรณคดีไทย” นี้ จะอำนวยประโยชน์แก่ผู้สนใจเป็นอย่างดี ทั้งนี้ มูลนิธิฯ ยินดีรับฟังข้อเสนอแนะต่างๆ เพื่อประโยชน์ในการจัดพิมพ์ครั้งต่อไป

(ท่านผู้หญิงนราวดี ชัยเจนียน)

ประธานกรรมการมูลนิธิสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา

คำชี้แจง

นามานุกรมเป็นหนังสืออ้างอิงประเภทหนึ่ง มีลักษณะการเรียบเรียงและจัดคำตามลำดับอักษรโดยใช้คำนามที่เป็นชื่อเฉพาะ (วิสามานยนาม) มาตั้งเป็นคำศัพท์แล้วเขียนคำอธิบายเกี่ยวกับคำศัพท์นั้น โดยให้ข้อมูลที่ละเอียดมากพอที่ผู้ค้นคว้าจะเลือกนำไปใช้ประโยชน์ได้ ทั้งนี้จะมีเอกสารอ้างอิงเพื่อให้สืบค้นต่อไปได้ด้วย

นามานุกรมวรรณคดีไทย ชุดที่ ๓ นี้ ได้รวบรวมคำศัพท์เฉพาะที่เป็นชื่อตัวละคร ชื่อสถานที่ และชื่อปกิณกะในวรรณคดี (เรื่องที่ปรากฏในนามานุกรมวรรณคดีไทย ชุดที่ ๑ ชื่อวรรณคดี) มีเนื้อหาโดยสรุปเกี่ยวกับบทบาท ลักษณะและความสำคัญของชื่อนั้น ๆ โดยอาจมีตัวอย่างบทประพันธ์บ้าง คณะผู้จัดทำได้รวบรวมชื่อต่าง ๆ และได้มอบหมายให้อาจารย์และผู้เชี่ยวชาญวรรณคดีไทยจากสถาบันต่าง ๆ เป็นผู้เรียบเรียงคำอธิบาย (ชื่อผู้เรียบเรียงจะปรากฏอยู่ท้ายคำอธิบาย) และมีคณะบรรณาธิการตรวจทานความถูกต้องและความสอดคล้องกับชื่ออื่น ๆ ไปตลอดทั้งเล่ม

วิธีใช้นามานุกรมวรรณคดีไทยชุดที่ ๓ มีดังนี้

๑. หนังสือชุดนี้แบ่งเป็น ๔ เล่ม เล่มที่ ๑-๓ คือคำอธิบายชื่อตัวละคร ชื่อสถานที่ และชื่อปกิณกะ ซึ่งเรียงลำดับตามตัวอักษรดังนี้

เล่มที่ ๑ อักษร ก-ธ

เล่มที่ ๒ อักษร น-ญ

เล่มที่ ๓ อักษร ล-ฮ

ส่วนเล่มที่ ๔ เป็นภาคผนวก ซึ่งแบ่งเป็น ๒ ส่วน คือ

ภาคผนวก ก บัญชีรายชื่อตัวละคร ชื่อสถานที่ และชื่อปกิณกะที่ปรากฏในวรรณคดีแต่ละเรื่อง โดยเรียงลำดับชื่อวรรณคดีตามตัวอักษร และต่อด้วยชื่อตัวละคร ชื่อสถานที่ และชื่อปกิณกะ ซึ่งเรียงลำดับตามตัวอักษรเช่นกัน เช่น

กฤษณาสอนน้อง, คำฉันท์

กฤษณา ๑

จิรประภา ดู กฤษณา ๑

บุษบา ๑ ดู กฤษณา ๑

พรหมทัต, พระเจ้า ๑ ดู กฤษณา ๑

กาเกี, ภาพยัเห่

กาเกี

พญาครุฑ ๑

ๆลๆ

ภาคผนวก ข คือบัญชีรายชื่อตัวละคร ชื่อสถานที่ และชื่อปภิกษะที่ปรากฏในวรรณคดีเรื่องต่าง ๆ โดยเรียงลำดับตามตัวอักษร และมีชื่อวรรณคดีกำกับอยู่ในวงเล็บด้วย ดังนี้

กรรวิก	(ไตรภูมิิกถา)
กรอบชเกด, เมือง ดู โยเสฟ, พระเจ้า	(วงศเทวราช, บทละคร)
กระจง	(พระอภัยมณี, นิยาย)
กระต่ายตื่นตูม (ท้าวทศพร)	(นิบาตชาดก)
กระต่าหลา ดู ประสันตา	(ดาหลัง, บทละคร)
กระแอ	(ระเด่นลันได, บทละคร)

ๆลๆ

ผู้ให้หนังสือมานุกรมวรรณคดีไทยชุดนี้สามารถตรวจสอบเป็นเบื้องต้นจากภาคผนวก ก ก่อนได้ว่าในวรรณคดีเรื่องใดมีชื่อตัวละคร ชื่อสถานที่ หรือชื่อปภิกษะที่ต้องการค้นหรือไม่ เมื่อปรากฏชื่อนั้น ๆ แล้วจึงไปดูคำอธิบายตามลำดับตัวอักษรในเล่มที่ ๑-๓ ต่อไป

ส่วนภาคผนวก ข นั้นใช้สำหรับตรวจสอบว่ามีชื่อใดบ้างที่รวบรวมไว้ในมานุกรมชุดนี้

๒. การเรียงลำดับชื่อตัวละคร ชื่อสถานที่ และชื่อปภิกษะ ใช้ลำดับตัวอักษรตามพจนานุกรม โดยนำชื่อหลักของคำนั้น ๆ มาขึ้นต้นก่อน พิมพ์ด้วยตัวเข้ม แล้วมีเครื่องหมายจุลภาค (,) คั่น และตามมาด้วยตำแหน่งหรือชนิด เป็นต้น ตัวอย่างเช่น ขุนไกรพลพ่าย ใช้ชื่อดังนี้

ไกรพลพ่าย, ขุน

หรือ ดาบฟ้าพิน ไข่ชื่อดังนี้

ฟ้าพิน, ดาบ

ดังนั้น ผู้ค้นคว้าต้องเปิดดูที่อักษร ก เพื่อดูคำว่า ไกรพลพ่าย มีไข่ที่อักษร ข และต้องดูที่อักษร ฟ เพื่อดูคำว่า ฟ้าพิน มีไข่ที่อักษร ด

๓. ชื่อใดปรากฏมากกว่าหนึ่งชื่อจะมีคำอธิบายอยู่ที่ชื่อหลักเพียงแห่งเดียว ชื่อเรียกอื่นจะตั้งเป็นคำศัพท์ไว้เท่านั้น และอ้างอิงให้ดูที่ชื่อหลักโดยไข่คำว่า ดู แล้วตามด้วยชื่อหลัก เช่น พิมพิลาไลย มีชื่อเรียกอีกอย่างในภายหลังว่า วันทอง ซึ่งเป็นชื่อที่รู้จักกันมากกว่า ที่ชื่อ พิมพิลาไลย จึงมีการอ้างอิงถึงชื่อ วันทอง ดังนี้

พิมพิลาไลย ดู วันทอง

๔. ชื่อใดที่ซ้ำกันในวรรณคดีหลายเรื่อง จะมีหมายเลขกำกับไว้ท้ายชื่อ โดยเรียงลำดับตามชื่อวรรณคดี เช่น พรหมทัต, ท้าว ซึ่งมีในเรื่องกาเกี๋ยกลอนและบทละครเรื่องแก้วหน้าม้า จะปรากฏดังนี้

พรหมทัต, ท้าว ๑

พรหมทัต, ท้าว ๒

ดังนั้น พรหมทัต, ท้าว ๑ หมายถึงชื่อตัวละครที่ปรากฏในกาเกี๋ยกลอน ส่วน พรหมทัต, ท้าว ๒ หมายถึงชื่อตัวละครที่ปรากฏในบทละครเรื่องแก้วหน้าม้า เป็นต้น

หากมีชื่อที่ซ้ำกันในวรรณคดีเรื่องเดียวกันจะมีหมายเลขกำกับไว้ท้ายชื่อ โดยเรียงลำดับตามการปรากฏในวรรณคดีเรื่องนั้น ๆ เช่น ชั่วหยง ๑ ชั่วหยง ๒ ในพงศาวดารเรื่องสามก๊ก เป็นต้น

ชื่อที่ซ้ำกัน เช่น พรหมทัต ในชาดกหลายเรื่อง จะเก็บคำตั้งเฉพาะชื่อที่มีบทบาทในเรื่องเท่านั้น

๕. ชื่อตัวละคร ชื่อสถานที่ และชื่อปกิณกะ ที่ปรากฏในการเรียบเรียงคำอธิบายในนามานุกรมวรรณคดีไทยชุดนี้ จะพิมพ์ด้วยตัวเอน ตามด้วยเครื่องหมายดอกจัน (*)

๖. บรรณคดีบางเรื่อง เช่น นิทานในนิบาตชาดก ไม่ปรากฏชื่อตัวละคร ในการเรียบเรียงคำอธิบายได้กำหนดชื่อเรียกขึ้นใหม่ตามเนื้อเรื่อง เช่น พราหมณ์ผู้ทลายลักษณะดาบ ในนิทานชาดก เรื่องอสิลักขณชาดก เป็นต้น

๗. การยกตัวอย่างบทประพันธ์

๗.๑ ข้อความที่อ้างถึงบทประพันธ์ในต้นฉบับที่ปรากฏในคำอธิบายจะพิมพ์ด้วยตัวเอน และอยู่ในเครื่องหมายอัฒประกาศ (“ ”)

๗.๒ ข้อความที่อ้างถึงบทประพันธ์ในต้นฉบับที่ไม่ปรากฏอยู่รวมกับคำอธิบายจะพิมพ์ด้วยตัวอักษรปกติ และมีขนาดอักษรเล็กกว่าคำอธิบาย

๘. คำหรือข้อความที่มีความสำคัญจะพิมพ์ด้วยตัวอักษรปกติ และอยู่ในเครื่องหมายอัฒประกาศ (“ ”)

๙. การเขียนชื่อบุคคล หรือชื่อเฉพาะอื่นๆ ที่ปรากฏในคำอธิบาย อาจเขียนต่างกับพจนานุกรม หรือต่างกับคำอธิบายชื่อเดียวกันในเรื่องอื่นๆ เพราะเป็นการเขียนตามต้นฉบับของบรรณคดีแต่ละเรื่อง เช่น ชื่อ สมุททโมส ในปัญญาสชาดก เขียนต่างกับชื่อ สมุททโมช ในสมุททโมชคำฉันท์ เป็นต้น

๑๐. หนังสืออ้างอิงปรากฏอยู่ท้ายรายชื่อบรรณคดีแต่ละเรื่องซึ่งอยู่ในภาคผนวก ก

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
คำชี้แจง	ข
สารบัญ	ฉ

หมวด

ก	๑
ข	๑๖๖
ค	๑๙๑
ฆ	๒๒๔
ง	๒๒๓
จ	๒๓๓
ฉ	๓๓๑
ช	๓๔๒
ซ	๓๗๗
ฌ	๔๐๙
ญ	๔๑๒
ณ	๔๑๒
ด	๔๑๔
ต	๔๓๙
ถ	๕๐๖
ท	๕๑๐
ธ	๕๖๔

กิกไถ ดู ซุนหงอ

(สามก๊ก, บทละคร)

กิกบือ ดู กังจูหยี่

(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)

กิกเสียว, เมือง ดู เต็งงาย

(สามก๊ก, พงศาวดาร)

กิกหงอ ดู ซุนหงอ

(สามก๊ก, บทละคร)

กิกโหล ดู เกียวกิกโหล

(สามก๊ก, บทละคร)

กงจักรแก้ว

(ไตรภูมิิกถา)

กงจักรแก้ว หรือจักรรัตนะ*ในเรื่องไตรภูมิิกถา เป็นจักรวิเศษคู่บุญพญามหาจักรพรรดิราช* ตามปกติกงจักรแก้วจะอยู่ในท้องมหาสมุทรลึก ๘,๔๐๐ โยชน์ กงจักรแก้วประดับด้วยแก้ว สัตตพิตรรัตนะ* สว่างสุกใสราวกับดวงอาทิตย์ มีค่า ๑,๐๐๐ ชี หั่วกำซึ่งฝังเข้าไปในดุมทำด้วยเงิน และทอง ปากดุมหุ้มด้วยแผ่นเงินสวยามราวกับดวงจันทร์วันเพ็ญ รอบ ๆ หั่วกำประดับด้วยแก้ว ๗ ประการดุสดิสเสียมพรายราวกับสายฟ้าแลบ เห็นเป็นแสงไขว้กันไปมามีชื่อว่านาภิสรรพการบริบูรณ์* (นาภีแปลว่าดุม) มีรัศมีรุ่งเรืองฉวัดเฉวียนไปมา ส่วนที่เป็นกงเป็นแก้วประพาฬ มีรัศมีราวกับดวงอาทิตย์แรกขึ้น เหนือกงจักรแก้วมีฉัตรแก้วซึ่งประดับด้วยราชสีห์ทอง ๒ ตัว ราชสีห์ทั้งสองนั้น คาบสร้อยมุกดา ๒ เส้นใหญ่เท่าลำตาล เมื่อจักรแก้วลอยนิ่งอยู่สร้อยมุกดานั้นห้อยลงมาแพรวพรายดุจสายน้ำที่ชื่ออากาศคงคา* ล้อมรอบกงจักรแก้ว กงจักรแก้วสามารถแสดงอานุภาพได้เอง

ในกัลป์ใดไม่มีพระพุทธเจ้าและพระปัจเจกพุทธเจ้าก็จะมีพญามหาจักรพรรดิราชเกิดขึ้น เมื่อมีผู้มีบุญยิ่งใหญ่มาเกิดเป็นจักรพรรดิ กงจักรแก้วจะลอยขึ้นมา น้ำในมหาสมุทรก็แยกออกเปิดทางให้ กงจักรแก้วลอยสูงขึ้นแลดูงดงามราวดวงจันทร์เพ็ญ เวลานั้นเป็นวันเพ็ญ ชาวเมืองกำลัง เล่นสนุกสำราญกันอยู่ เมื่อกงจักรแก้วพุ่งขึ้นมากลางอากาศจึงดูราวกับดวงจันทร์ขึ้น ๒ ดวง เมื่อลอยมาใกล้พื้นดินในระยะ ๑๒ โยชน์ ชาวเมืองจึงได้ยินเสียงอันไพเราะจากกงจักรแก้วและเกิดความยินดีกันทุกคน เสียงนั้นไพเราะยิ่งกว่าเสียงดนตรีทั้งหลาย เมื่อกงจักรแก้วเข้ามาใกล้เมือง ราว ๑ โยชน์ เสียงกงจักรแก้วจะดังยิ่งขึ้นราวกับให้รู้ทั่วกันว่าพญาผู้มีบุญองค์นั้นจะได้เป็นพญามหาจักรพรรดิราช

พญามหาจักรพรรดิราชทรงคำนึงถึงกงจักรแก้ว กงจักรแก้วก็มาถึงเมืองแล้วร้อนลงหน้าประตูเมือง กระทำประทักษิณรอบเมือง ๗ รอบ เข้าสู่ราชมนเทียรประทักษิณอีก ๗ รอบ แล้วเข้าไป นบนอบอยู่ทางทิศเหนือ ชาวเมืองได้นำข้าวตอกดอกไม้ของหอมต่าง ๆ มาบูชากงจักรแก้วนั้น รัศมีของกงจักรแก้วสว่างรุ่งเรืองแผ่ไปทั่วทั้งราชมนเทียร พญามหาจักรพรรดิราชเสด็จออกจากปราสาท มาชมกงจักรแก้วและจัดพิธีบูชาสักการะ แล้วยกกองทัพอันยิ่งใหญ่ลงมไปจนสุดสิ้นแผ่นดิน แล้วเสด็จขึ้นไปบนอากาศ เสนาบดีประกาศว่าบัดนี้พญามหาจักรพรรดิราชปราบทวีปทั้ง ๔ ได้แล้ว

ผู้ใดใคร่ชมบุญพระองค์ก็ให้รับมา คนทั้งหลายก็พากันแต่งกายงดงาม ถือข้าวตอกดอกไม้ไปบูชา
กงจักรแก้ว ผู้ใดต้องการตามเสด็จก็สามารถเหาะขึ้นไปในอากาศได้ จึงมีขบวนผู้ตามเสด็จมากมาย
โดยมีกงจักรแก้วนำไปข้างหน้า ตามด้วยพญามหาจักรพรรดิราช

ด้วยเหตุที่พญามหาจักรพรรดิราชเสด็จไปปราบทวีปทั้ง ๔ ได้ กงจักรแก้วจึงได้ชื่ออีกชื่อ
หนึ่งว่า *อริทมะ**

วัลยา ข้างขวัญยืน

ก่งจูกิว ดู กวนต้ง

(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)

ก่งจูกีก่อง

(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)

ก่งจูกีก่อง หรือ *อับหลิ** เป็นตัวละครในพงศาวดารเรื่องเลียดก๊ก เป็นบุตรของจูหวน* เจ้า
เมืองหงอ*

จูหวนมีน้องชาย ๓ คน ก่อนตายสั่งว่าสมบัติเมืองหงอให้ครองต่อกันไปตามลำดับ ครั้น
น้องชายคนที่ ๓ ชื่อ *กุกยจับ** ไม่รับสมบัติ *อ๋องเหลียว** บุตรของ *อึมย** น้องชายคนที่ ๒ จึงครอง
สมบัติแทนบิดา ฝ่ายก่งจูกีก่องไม่พอใจแต่สนใจที่ขุนนางทั้งปวงเข้ากับอ๋องเหลียวผู้เป็นหงอฮ่อง

ต่อมาเมื่อ *หงอจูสู** เดินทางมาเมืองหงอ *ปีหลิ** ซึ่งเป็นคนของก่งจูกีก่องจึงไปหาหงอจูสู
พยายามจะเกลี้ยกล่อมหงอจูสูเข้าเป็นพวก แต่อ๋องเหลียวรู้จึงให้คนไปเรียกหงอจูสูมาพบและตั้ง
ให้เป็นขุนนาง ก่งจูกีก่องหาทางให้อ๋องเหลียวไม่พอใจหงอจูสูจึงให้หงอจูสูไปทำไร่นาอยู่ที่เขา *เอียงซัว**
ก่งจูกีก่องเอาเงินทองไปติดสินบนจนหงอจูสูยอมเป็นพวก

เมื่อหงอจูสูรู้ว่า *ฉ้อเพงอ๋อง** ตายก็แค้นใจร้องไห้ ก่งจูกีก่องถาม หงอจูสูบอกว่าร้องไห้
เสียดายที่ฉ้อเพงอ๋องไม่ได้ตายด้วยน้ำมือของตน ก่งจูกีก่องจึงว่าถ้าหงอจูสูช่วยทำร้ายอ๋องเหลียว
สำเร็จแล้วจะยกกองทัพไปตีเมือง *ฉ้อ** จับบุตรภรรยาและพวกพ้องของฉ้อเพงอ๋องแก้แค้นก็เท่ากับ
ได้ทำกับตัวฉ้อเพงอ๋องเหมือนกัน

ก่งจูกีก่องขอให้หงอจูสูแนะนำคนที่มีความสามารถ หงอจูสูแนะนำ *จวนจู** ต่อมาก่งจูกีก่อง
ขอให้จวนจูช่วยสังหารอ๋องเหลียว เมื่อจวนจูสังหารอ๋องเหลียวตาย ก่งจูกีก่องคิดจะมอบสมบัติให้
กุกยจับแต่กุกยจับไม่รับ ก่งจูกีก่องจึงตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้าเมืองหงอมีชื่อว่า *อับหลิ*

ครั้งจัดการบ้านเมืองจนสงบราบคาบแล้ว หงอจูสูขอให้ *อับหลิ* ยกทัพไปตีเมือง *ฉ้อ* *อับหลิ* ไม่
รู้ว่าจะให้ใครเป็นแม่ทัพ หงอจูสูได้แนะนำให้อับหลิเชิญ *ซุนบูจู** มาเป็นแม่ทัพจึงสามารถตีเมือง

ณัฏฐ์สำเร็จ เมื่อเสร็จศึกแล้วอัปหิสังฆอุสสุให้เป็นเสียงกึกก่นนางผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร แต่ขุนบิฐ
ขอลากลับไปอยู่ป่าตามเดิม

ต่อมาเมื่ออัปหิสังฆอุสสุเจ้าเมืองอวด*ตาย เกาเจียน*ผู้เป็นบุตรได้เป็นเจ้าเมือง อัปหิสังฆอุสสุ
ทัพไปตีเมืองอวด แม้หองอุสสุจะทัดทานแต่ก็ไม่ฟัง อัปหิสังฆอุสสุและลูก*เอาข้าวพันลูก
เท้าซ้าย แม้หองอุสสุจะช่วยเหลือออกมาได้แต่เท้าที่บาดเจ็บเกิดมีอาการกำเริบขึ้นโลหิตไหล
มากจนตาย ขุนนางทั้งปวงจึงยกหองอุสสุ*ซึ่งเป็นไท้ขึ้นเป็นเจ้าเมืองหองแทน

นวรรณ์ ภัคดีคำ

กัณฐกุด ดุ หองเสง ๒	(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)
กัณฐกุด ดุ บุนเกียง	(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)
กัณฐกุด ดุ กวนดั่ง	(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)
กัณฐกุด ดุ กวนชก	(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)
กัณฐกุด ดุ โอยฮวนกั	(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)
กัณฐกุด ดุ โอยฮวน	(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)
กัณฐกุด ดุ กงซุนเอียง	(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)
กัณฐกุด	(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)

กัณฐกุดเป็นตัวละครในพงศาวดารเรื่องเลียดก๊ก เป็นบุตรของอิดอ่อง* เป็นหลานของเจ้ฮุก*
เมื่อกัณฐกุด*เป็นเจ้าเมืองเจ้*ได้ตั้งกัณฐกุดเป็นผู้สำเร็จราชการทั้งฝ่ายทหารและพลเรือน
ต่อมากัณฐกุด*เจ้าเมืองโอย*หนีมาพึ่งกัณฐกุด กัณฐกุดจึงให้กัณฐกุดเกณฑ์ทัพไปตีเมืองโอยคืนให้กัณฐกุด
ต่อมากัณฐกุดคิดขบถต่อกัณฐกุด ลอบมีหนังสือไปหาเสียนสิน*กับกวนจิ๋ว*ให้ช่วยกันกำจัดกัณฐกุด
เสียนสินตอบหนังสือไปว่ายินดีร่วมมือด้วยโดยให้บอกนางเซียนซี*ภรรยาของกัณฐกุดว่าหาก
กัณฐกุดออกเที่ยวป่าเมื่อใดก็ขอให้บอกจะจัดการให้สำเร็จ

ครั้นกัณฐกุดรู้เรื่องก็ตั้งใจจึงให้นำความไปบอกนางเซียนซี เมื่อนางเซียนซีรู้ว่ากัณฐกุดไป
เที่ยวป่าจึงให้คนไปบอกกัณฐกุด กัณฐกุดจึงส่งหนังสือไปให้เสียนสิน เสียนสินฆ่ากัณฐกุดตาย เมื่อ
กัณฐกุดรู้วังกัณฐกุดตายแล้วจึงตั้งตนเป็นเจ้าเมืองเจ้ ตั้งนางเซียนซีเป็นสุหยิน แล้วตั้งเสียนสินกับ
กวนจิ๋วเป็นขุนนางผู้ใหญ่

ต่อมา ยงลิ้ม* กับขุนนางพวกห้องวางแผนคิดกำจัดกังจูตีโดยหลอกให้เสียนลिनกับกวนจิ๋วไปบ้าน กอฮี้* แล้วเลี้ยยสุรา ส่วนยงลิ้มได้คอยกังจูตีอยู่ที่ออกขุนนาง เมื่อกังจูตีมาถึงยังไม่ทันนั่งเก้าอี้ ยงลิ้มจึงเข้าไปหาและแกล้งบอกว่าเมือง ห้อ* ยกทัพจะมาตีเมืองเจ้ กังจูตีตกใจ ยงลิ้มจึงบอกว่าเสียนลिनกับกวนจิ๋วนั้นกอฮี้เชิญไปกินโต๊ะ ยงลิ้มเห็นได้ทีจึงชักอาวุธสั้นออกจากเลื้อแทงกังจูตีตาย

นวรรตน์ ภักดีคำ

กังจูโตย ดู กวนซก

(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)

กังจูโต๊ะ ดู ฮวนอ๋อง, พระเจ้า

(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)

กังจูบุณ

(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)

กังจูบุณ หรือ จินมก่ง* เป็นตัวละครในพงศาวดารเรื่องเลียดก๊ก เป็นเจ้าเมืองจิน*

กังจูบุณเป็นเจ้าเมืองจิน ๖ ปียังไม่มีการมายังให้ กังจูจิ* ไปขอนาง เป็กกี* บุตรี จินเฮียนก่ง* เจ้าเมืองจิน* จินเฮียนก่งก็ยอมยกให้ กังจูบุณจึงแต่งเครื่องบรรณาการไปให้จินเฮียนก่งและรับนางเป็กกีมา

ต่อมา กังจูบุณยกทัพไปรบกับ เกียกเขา* ผู้รักษาตำบลกัวจิ๋ว* เป็นทหารเอกของเขา ลี* เจ้าเมือง เกียงหยง* เกียกเขาแพ้ ตำบลกัวจิ๋วจึงขึ้นกับเมืองจิน ครั้น เช็กปุ่น* เจ้าเมืองไซหยง* รู้ข่าวจึงส่ง อิวฮี้* นำเครื่องบรรณาการมาผูกไมตรีกับเมืองจิน กังจูบุณใคร่ได้อิวฮี้มาอยู่ด้วยจึงปรึกษากับ ไสสุเหลียว* ออกอุบายให้อิวฮี้แตกกับเช็กปุ่นจนอิวฮี้ยอมมาอยู่เมืองจิน

กังจูบุณยกทัพไปตีเมืองไซหยง เช็กปุ่นเจ้าเมืองไซหยงสู้ไม่ได้ก็ยอมขึ้นกับเมืองจิน กังจูบุณจัดงานเลี้ยงฉลองชัยชนะเสพสุรามากจนหลับไปถึง ๓ วัน ฝันว่าได้พบหญิงงามซึ่งบอกให้ตนไปนั่งหน้าวิมานและพบเทวดาบอกให้ไปปราบเมืองจิน ส่งความถึง ๓ ครั้ง หญิงนั้นบอกว่าชื่อ ไปสูหยิน* อยู่ที่ เขาไทแปะสัน* นางบอกให้ปลุกศาลจะทำให้เมืองจินเป็นเมืองเอกปรากฏไปถึงหมื่นปี ต่อมา กังจูบุณพาขุนนางไปเที่ยวเขาไทแปะสันให้ปลุกศาลเทพารักษ์บนเขานั้น เมืองจินก็บริบูรณ์ขึ้นกว่าแต่ก่อน

ต่อมาเมืองจินเกิดจลาจล กังจูบุณรู้ข่าวจึงจะยกทัพไปช่วยปราบปรามแต่ไม่รู้ว่าจะสนับสนุนใคร ระหว่าง ต่งนิน* กับ อี้สู* จึงใช้กังจูจิไปสืบ อี้สูเสนอว่าจะยกเมืองริมน้ำ ๕ หัวเมืองกับแผ่นดินอีกส่วนหนึ่งให้เจ้าเมืองจินเพื่อเป็นการตอบแทน กังจูบุณจึงเกณฑ์ทัพให้ไปส่งอี้สูเข้าเมืองจิน เมื่อเข้าเมืองได้แล้วขุนนางจึงตั้งอี้สูเป็น จินสุยก่ง* เมื่ออี้สูได้เป็นเจ้าเมืองจินแล้วเสียดายหัวเมืองที่ต้องยกให้จึงทำหนังสือผิดผ่อนขอเวลาจัดการบ้านเมืองก่อน เมื่อกังจูบุณได้หนังสือของจินสุยก่งก็โกรธจึงวาง

แผนหาทางสนับสนุนต่งนี้ให้ได้เป็นเจ้าเมืองจันแทน ครั้นเมืองจันเกิดข่าวแพ่งจันฮุยกังจึงขอซื้อข้าวจากก่งจูบุน ก่งจูบุนจึงให้นำข้าวไปแจกชาวเมืองจัน ปีต่อมาเมืองจันเกิดข่าวแพ่งบ้าง ครั้นไปขอซื้อข้าวจันฮุยกัง จันฮุยกังไม่ยอมขายให้ ก่งจูบุนจึงยกทัพไปตีเมืองจัน จันฮุยกังนำทัพออกมารบกับทัพเมืองจัน ระหว่างรบก่งจูบุนถูกทหารเมืองจันล้อมไว้ มีโจรประมาณสามร้อยยกมาช่วยไว้ได้ ก่งจูบุนสามารถจับจันฮุยกังได้ เมื่อจันฮุยกังมอบเมืองที่สัญญาไว้ให้แล้วก่งจูบุนจึงปล่อยจันฮุยกังกลับเมือง

ต่อมาต่งนี้เดินทางไปถึงเมืองจัน ก่งจูบุนเจ้าเมืองจันออกไปต้อนรับแล้วรับว่าจะช่วยให้เมืองจัน ทั้งยังยกนางป่วยเอง*ซึ่งเป็นบุตรให้ต่งนี้ด้วย ต่อมาจันฮุยกังตายก่งจูฮิง*ผู้เป็นบุตรได้เป็นเจ้าเมืองแทนได้สองเดือนเศษ ต่งนี้กับทหารเมืองจันยกทัพมาตีเมืองจันได้ ก่งจูฮิงหนีไป ต่งนี้จึงได้เป็นเจ้าเมืองจันมีนามว่าจันบุนก่ง*

ก่งจูบุนมีบุตรคนหนึ่งชื่อนางหยก*อายุ ๑๕ ปี รูปร่างงดงามและมีความสามารถในการเป่าปี่ ไม่มีใครเสมอ ก่งจูบุนจึงให้ช่างเจียรระไนท่อนหยกเป็นปี่ให้บุตร ชื่อเสียงของนางเลื่องลือไปถึงเมืองหลวง พระเจ้าจิวเซียงอ๋อง*จึงให้มาขอให้กับพระราชบุตร แต่นางหยกไม่ยอมอ้างว่าได้เคยสาบานไว้ว่าจะแต่งงานกับชายที่รู้วิชาเป่าปี่ได้เหมือนตน วันหนึ่งนางหยกฝันถึงชายคนหนึ่งมีความสามารถในการเป่าปี่และบอกให้นางไปหาที่เขาไทฮอฮัว* ก่งจูบุนจึงให้ขุนนางไปตามหากก็พบจึงพากลับมาหา ก่งจูบุน แล้วให้ชายผู้นั้นลองเป่าปี่ก็สามารถเป่าได้เหมือนกับนางหยก ก่งจูบุนจึงยกนางหยกให้เป็นภรรยาชายผู้นั้น ต่อมาจึงชวนนางหยกไปด้วยกัน

ก่งจูบุนคิดถึงบุตรไม่มีความสบายจนซบผอมป่วยไข้จึงประชุมขุนนางว่าหากตนสิ้นชีวิตให้ยกซีจู้*ขึ้นว่าราชการแทน ก่งจูบุนสิ้นชีวิตเมื่ออายุได้ ๙๖ ปี

นวรรตน์ ภักดีคำ

ก่งจูบู๊ ดู จันบุนก่ง	(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)
ก่งจูเพงเสง ดู ก่งจูหยี	(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)
ก่งจูเมียด ดู ก่งจูหยี	(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)
ก่งจูถัน ดู คุดทงวน	(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)
ก่งจูเสง ดู เตงกุด	(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)
ก่งจูเสียวแปะ ดู เจฮวนก่ง	(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)
ก่งจูหมี่ ดู ก่งจูฮุด	(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)

ก่งจูหยี

(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)

ก่งจูหยีเป็นตัวละครในพงศาวดารเรื่องเลียดก๊ก เป็นบุตรชายของเจ้ฮู่ก่ง*แต่ต่างมารดากับนางขุนเกียง*

เมื่อยังเด็กก่งจูหยีกับนางขุนเกียงชอบเล่นด้วยกัน เมื่อเติบโตเป็นหนุ่มสาวทั้งสองได้lobberักกัน ครั้นต่อมาเมื่อก่งจูฮุด*มาช่วยทำศึกเมืองเจ้* เจ้ฮู่ก่งสรรเสริญก่งจูฮุดต่อหน้านางขุนเกียงจนนางรู้สึกรักใคร่ผูกพันในก่งจูฮุด

ครั้นรู้ว่าก่งจูฮุดได้ลูกสาวเจ้าเมืองดิน*เป็นภรรยา นางขุนเกียงก็เสียใจไม่เป็นอันกินอันนอน จนล้มป่วยลง ก่งจูหยีจึงมาเยี่ยม ขณะนั้นเจ้ฮู่ก่งมาเยี่ยมนางขุนเกียง เห็นนางอยู่กับก่งจูหยีก็เกรงว่าจะเป็นที่ครหา เจ้ฮู่ก่งจึงไปขอลูกสาวเจ้าเมืองซอ*ให้ก่งจูหยี ตั้งแต่นั้นมาก่งจูหยีก็ได้ส่งคนไปถามข่าวนางขุนเกียงอีก ส่วนนางขุนเกียงได้เป็นภรรยาของก่งจูคุย*เจ้าเมืองฟ้อ* เมื่อเจ้ฮู่ก่งเจ้าเมืองเจ้ถึงแก่กรรม ก่งจูหยีจึงได้เป็นเจ้าเมืองเจ้แทนบิดา

ต่อมาก่งจูคุยเดินทางมายังเมืองเจ้ นางขุนเกียงขอตามมาด้วย ก่งจูคุยก็ยอม เมื่อมาถึงก่งจูหยีเจ้าเมืองเจ้จัดที่พักให้ก่งจูคุยแล้วสั่งให้ไปรับนางขุนเกียงมาพบนางเซียนซี*ผู้เป็นภรรยา ก่งจูคุยก็ยอมให้นางขุนเกียงไป นางขุนเกียงจึงมาพบก่งจูหยีและนางเซียนซี ก่งจูหยีเสพสุรากับนางขุนเกียงแล้วนอนอยู่ในตึกนั้น

ฝ่ายก่งจูคุยคอยนางขุนเกียงจนสองยามเศษไม่เห็นกลับมาจึงให้หญิงคนสนิทเข้าไปสืบดู ครั้นรู้เรื่องก็น้อยใจ เวลาเช้าก่งจูคุยเข้าไปหานางก๊กบ้อ*แล้วถามนางขุนเกียงถึงเรื่องราวเมื่อคืน นางขุนเกียงก็โกรธ ฝ่ายก่งจูคุยก็ให้หญิงคนใช้ไปบอกก่งจูหยีว่าตนจะกลับแล้ว ก่งจูหยีรู้ว่าก่งจูคุยรู้เรื่องระหว่างตนกับนางขุนเกียงจึงแกล้งชวนก่งจูคุยไปล่าสัตว์แล้ววางแผนให้ก่งจูเพงเสง*ฆ่าก่งจูคุยถึงแก่ความตาย

ฝ่ายขุนนางเมืองฟ้อครั้นรู้ว่าก่งจูคุยตายจึงเชิญเซ่งหู่*บุตรคนโตให้เป็นเจ้าเมืองแทนแล้วส่งขุนนางไปเมืองเจ้ขอรับศพก่งจูคุยผู้เป็นบิดาและขอให้ก่งจูหยีชำระความเรื่องที่ก่งจูเพงเสงฆ่าก่งจูคุยด้วย ก่งจูหยีไม่ต้องการให้ใครรู้เรื่องจึงฆ่าก่งจูเพงเสงเสียแล้วให้ขุนนางรับศพก่งจูคุยกลับไปเมืองฟ้อ ส่วนนางขุนเกียงนั้นก่งจูหยีให้อยู่ที่เมืองเจ้ ต่อมาเซ่งหู่เจ้าเมืองฟ้อขอรับนางขุนเกียงผู้เป็นมารดา กลับเมืองฟ้อ ก่งจูหยีอาลัยนางขุนเกียงแต่เกรงคำครหานินทาจึงส่งนางขุนเกียงไปเมืองฟ้อ

ฝ่ายนางขุนเกียงมาถึงตำบลจกฉิว*ซึ่งเป็นชายแดนเมืองเจ้กับเมืองฟ้อต่อกัน นางขุนเกียงก็หยุดพักแรมที่นั่นแล้วให้คนไปแจ้งแก่เซ่งหู่ว่ามารดาจะขอยู่ที่ตำบลจกฉิว เซ่งหู่จึงให้สร้างบ้านให้นางขุนเกียงอยู่ ณ ที่นั้น แล้วจัดหญิงชายคนรับใช้ให้ตามสมควร ต่อมาก่งจูหยีไปถึงแดนเมืองฟ้อ นางขุนเกียงจึงเชิญให้มาที่ตำบลจกฉิวแล้วให้ไปเชิญเจ้าเมืองฟ้อมา ครั้นเซ่งหู่ออกมาคำนับลงและมารดาแล้ว นางขุนเกียงได้ขอบุตรของก่งจูหยีให้กับเซ่งหู่แล้วก่งจูหยีก็รับนางขุนเกียงกลับเมืองเจ้

ต่อมากังจูหยี้จับกังจูหมี่*และโกกีนี*ประหารชีวิตแล้วตั้งกังจูเมียด*เป็นเจ้าเมืองเตง* ภายหลังกังจูหยี้สามารถตีเมืองโอย*ได้สำเร็จ ต่อมากังจูดี*ผู้สำเร็จราชการที่กังจูหยี้แต่งตั้งได้วางแผนกับนางเซียนซีจะกำจัดกังจูหยี้และตั้งกังจูดีเป็นเจ้าเมืองเจ้โดยให้เสียนสิน*จัดทหารไปทำร้ายกังจูหยี้ในวันที่กังจูหยี้ไปเที่ยวป่า

ฝ่ายกังจูเพงเสงซึ่งถูกกังจูหยี้ส่งมานั้นมีความพยายามทักกังจูหยี้มาก ครั้นรู้ว่ากังจูหยี้จะสิ้นบุญจึงแปลงเป็นสัตว์สี่เท้าแปลกกว่าสัตว์ทั้งปวงเดินผ่านหน้ากังจูหยี้ กังจูหยี้จึงเอากาถันที่ยิงสัตว์นั้น ๓ ครั้งไม่ถูก สัตว์นั้นก็แผ่นขึ้นเดิน ๒ เท้าร้องให้เหมือนคน กังจูหยี้ได้ฟังก็ตกใจล้มลง ทหารต้องช่วยพยุงเข้าไปในที่นอน ฝ่ายเสียนสินนำทหารมาทำร้ายกังจูหยี้ ขุนนางจึงช่วยให้กังจูหยี้หนีไปหลบซ่อน แต่ปีศาจกังจูเพงเสงบันดาลให้เสียนสินหาตัวกังจูหยี้ได้ เสียนสินใช้กระบี่ฟันกังจูหยี้ตัวขาดหลายท่อนถึงแก่ความตาย

นวรรตน์ ภักดีคำ

กังจูหลิม ดู ฮวนอ๋อง, พระเจ้า

(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)

กังจูหึ่ง ดู อี้ฮู

(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)

กังจูหุน ดู อีบิน

(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)

กังจูฮุด

(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)

กังจูฮุดเป็นตัวละครในพงศาวดารเรื่องเลียดก๊ก เป็นบุตรชายคนโตของหงอเสง*เจ้าเมืองเตง*

เมื่อครั้งหงอเสงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเบ้งอ๋อง* พระเจ้าเบ้งอ๋องได้มอบไทจูไห้*พระราชบุตรให้ไปเป็นตัวจ่านายอยู่ ณ เมืองเตงเพื่อแสดงให้เห็นว่าพระองค์ไม่ได้ต้องการถอดหงอเสงออกจากตำแหน่งขุนนาง ฝ่ายหงอเสงไม่ยินยอมโดยอ้างว่าผิดธรรมเนียม ขุนนางเห็นทั้งสองตกลงกันไม่ได้ จึงเสนอให้หงอเสงถวายกังจูฮุดบุตรชายไว้ที่เมืองหลวง ส่วนหงอเสงก็เชิญไทจูไห้ไปเมืองเตง

กังจูฮุดอยู่ที่เมืองหลวงต่อมาหลายปี เมื่อพระเจ้าเบ้งอ๋องสิ้นพระชนม์หงอเสงให้กังจูฮุดไปเชิญไทจูไห้มาเมืองหลวง แต่ไทจูไห้ร้องไห้อาลัยรักบิดาจนขาดใจตาย กังจูฮุดจึงนำความมาบอกหงอเสงที่เมืองหลวง ต่อมาเมื่อหงอเสงถูกพระเจ้าฮวนอ๋อง*ให้พ้นจากตำแหน่งไต่สุมาเตาแล้วให้เป็นเจ้าเมืองเตงอย่างเดียว หงอเสงกับกังจูฮุดจึงได้กลับเมืองเตง

ต่อมาเจ้าเมืองปักหยง*ใช้ทหารชื่อได้เหลียง*เป็นทัพหลวง เสียวเหลียง*เป็นทัพหน้ายก

พลสามหมื่นมาตีเมืองเจ้า* เจ้าสุกัษ*จึงแต่งหนังสือไปให้กองทัพเมืองเตงและเมืองพ้อ*ยกมาช่วย
หงอแสงเจ้าเมืองเตงจึงให้ก่งจูดเป็นแม่ทัพคุมทหารไปช่วยเมืองเจ้า ก่งจูดวางอุบายเข้าตีทัพของ
เมืองปักหยง เมื่อก่งจูดสังหารได้เหลียงแม่ทัพเมืองปักหยงได้แล้วก็ยกทัพเข้าเมืองเจ้า

เจ้าสุกัษรู้ว่าชนะศึกก็มีความยินดีจึงรับก่งจูดเข้าเมืองและรักก่งจูดมาก แล้วบอกก่งจูด
ว่าเมื่อก่งจูดยังเด็ก ตนได้สัญญากับบิดาของก่งจูดว่าจะยกนาง**บุณเกียง***บุตรให้เป็นภรรยา
ของก่งจูด เมื่อชนะศึกแล้วก็จะให้ทั้งสองแต่งงานกัน ก่งจูดยังไม่ได้รับปากเพราะยังไม่ฟังใจนาง
บุณเกียง เจ้าสุกัษจึงขอให้**โกกีนี***นายทหารช่วยเกลี้ยกล่อม ก่งจูดตอบโกกีนีว่าคนทั้งปวงจะนิทาน
ว่าตนมาทำศึกเพราะเห็นแก่ลูกสาวเจ้าเมืองเจ้า จึงขอไปปรึกษากับบิดาก่อน ครั้นก่งจูดกลับไปถึง
เมืองเตงเล่าเรื่องให้หงอแสงฟังว่าเมื่ออยู่เมืองเจ้าได้ยินข่าวเรื่องไม่สู้งามเกี่ยวกับนางบุณเกียงระคาย
หูอยู่ หงอแสงจึงขอลูกสาวเจ้าเมือง**ดิน***ให้ก่งจูด

ต่อมาหงอแสงป่วยหนักได้สั่งกับ**ซัวจิก***ว่าคิดจะให้ก่งจูด*บุตรคนเล็กเป็นเจ้าเมืองเตง
แต่ซัวจิกกล่าวว่าก่งจูดบุตรคนโตมีสติปัญญา มีฝีมือกล้าแข็งน่าจะเป็นเจ้าเมืองได้ ไม่ควรตั้ง
บุตรคนเล็กเป็นเจ้าเมืองก่อน เมื่อหงอแสงตายซัวจิกจึงตั้งก่งจูดเป็นเจ้าเมืองเตง ฝ่ายก่งจูดหนี
ไปเมือง**ซอ***เพื่อขอกองทัพมาช่วยตน อีกทั้งซัวจิกก็ถูกอุบายของเมืองซอจึงต้องยอมตั้งก่งจูด
เป็นเจ้าเมืองเตง ส่วนก่งจูดหลบหนีไปเมือง**โอย***

ภายหลังก่งจูดคิดสังหารซัวจิก จึงวางแผนกับ**ยงกิว***แต่ถูกจับได้ ยงกิวถูกทหารของ
ซัวจิกฆ่าตาย ก่งจูดรู้ว่าหลบหนีไปเมือง**ซัว*** ซัวจิกจึงให้ก่งหูเตง**ซก***ไปรับก่งจูดกลับมาจาก
เมืองโอย ให้ครองเมืองเตงมีนามว่า**เจียมกั*** เมื่อก่งจูดได้เป็นเจ้าเมืองเตงแล้วก็จัดแจงบ้าน
เมืองเหมือนแต่ก่อน ต่อมาโกกีนีต้องการให้ก่งจู**หมี***ได้ครองเมืองเตงจึงไปตั้งช่องสุ่มผู้คนเป็น
โจรอยู่นอกเมืองเตง ครั้นรู้ว่าซัวจิกไปเมืองเจ้าจึงวางอุบายสังหารก่งจูดในวันที่ก่งจูดเดินทางไป
หอ**ไทเปี้ยว***แต่ประกาศว่าโจรฆ่าก่งจูด

นวรรตน์ รักดีคำ

กงขุนเจียบ ดู วันเอ้ง

(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)

กงขุนเอียง

(เลียดก๊ก, พงศาวดาร)

กงขุนเอียง หรือ จอซูเจียง*เป็นตัวละครในพงศาวดารเรื่องเลียดก๊ก เป็นเชื้อสายเจ้าเมืองโอย*